

waatame tulite. — Kasige tuba puhtaks — puhtaks ja a'age rahwas toast välja; mul on Jüriga salajutu ajada, mis muud ei tohi kuulda kui tema ja Jumal."

Poissike põdenutas mino tulemise läbi raisatut luguedasi, wana eit tukus leecangul istukil ja joobnut wanamees norises parosil, sellepärast kostsin Elsele: "Meie oleme siin kahekeste, ei ole sedagi muid kuuljaid, — räägi?"

"Mees!" ütles Elsa — "mina loodan Õnnistegija halaustuse peale, kes oma püha were kaa mino patuse eest ära on valanud ja kelle tuline armastus sedagi looma ära ei unusta ega maha ei jäta. Pika lisel põdemisel anti mulle küllalte armo aega, endise elo peale mõtelsda ja patusi kahetseda. Hääd inimesed õpetasid mulle Jumala sõna ja ligemise armastust tundma. — Suuremat muret teeb mulle praego lapsõke, kes — kui suren —, tugita ja varjuta maha jääb, — temal ei ela maa peal kuskil isa, waid ema nime peale riistitut loomal jääb häbi ja teotus üksnes päranduseks. — Alga mees, mees!" hüüdis ta natukec aea pärast — "wannu mulle kindlaste, et sina meie salajutu kellegile ei taha kuulutada; wannu, ütlen ma sulle! ja vägewama Jõsanda ees, kelle pühad inglid seda öö pimedust täitwad, tõutan mina, et sina kuskil ei pea raho leidma, kui wande tõutuse täitmata jätab."

Mina kostsin: "Meie Lunastaja õpetab: ""Krie-

kõned olgo jah, jah! ja ei, ei!"" mis kindlamat wannet sa mino käüst tahad?"

Sel silmapilgul kohises kangelas läinud tuule oog wingudes alnast sisse, et tuluke lipus kustuma ja wana-eit tukumiselt ärkas, riisti lõi ja ütles: "Tule, Jeesuse, appi! juba wisataksse laudo."

"Waata!" ütles haige — "Jumala vägi on suur ja tema heeldus seisab meie ligi. Mina ei taha sini wande-tõutust! Ei sina seda silmapilko ial wõi õraunustada, muidu saaks Jumal sünd" — — Siin näis tema praegost jutu forraga unustawad ja hoopis teise jälgile minema; nägu naerusele tõmmates, sirutas ta fät ja hüüdis: "Mari, Dio! tooge mulle uus tano ja põl; täna on mino pulmapääv, juhheisa!"

Küüd waatas ta jälle sängijalgotsa lapse peale. Üürilise aea pärast püüdsin mina esitels poolele jäänud jutu jalule seada, nimetasin ligiseisvat lah-kumise tundi ja küssin, mis salatunnistus temal südant pidi waewama. Alga tema ei kuulnud ega mõistnud mino sõnu. Kui puhkades natuke oma jõudo sai kostutanud, siis hüüdis ta kätreda heälega: "Kes tohib lapse mino käüst wõta? — Se on mino, mino laps! ehk temal lül wõderad silmad. Tooge mino laps seie, ma tahan jumalaga jäta."

Zasaillofeste wõtsin magawa lapse asemelt ja panin teda ema föriwa sängi. Õnneto ema wahbis tük aega lapse peale, wõtis lapse kää oma pihusse ja waatas siis ni armorika silmaga, kui oleks tahtnud